

У МАНАСТИРУ ВИСОКИ ДЕЧАНИ РУКОПОЛОЖЕН ЕПИСКОП ЛИПЉАНСКИ ТЕОДОСИЈЕ

-У присуству више стотина верника из целе Србије и Црне Горе на светој архијерејској литургији коју је данас у манастиру Високи Дечани служио патријарх српски Павле са 17 архијереја Српске и Грчке православне цркве рукоположен је нови епископ липљански и викар Епархије рашко-призренске Теодосије (Шибалић), игуман дечански.

- Предајем Ти жезал овај да с њим напасаш поверено Ти стадо Христово. Послушнима нека буде за ослонац и укрепљење, а непослушне и непокорне упућуј, карањем кроти и васпитај у Христу Исусу Господу - поручио патријарх Павле новом епископу липљанском.

У првој беседи после рукоположења владика Теодосије нагласио је да му је "највећа част што га је Свети архијерејски сабор Српске православне цркве призвао да у епископском чину помаже свом архијереју на простору многострадалне Епархије рашко-призренске и косовско-метохијске".

- Сво моје биће везано је за ове просторе, за овај народ и његове светиње. На Косову и Метохији сви страдају, и народ и његове вековне светиње. На овим просторима има више туге и плача, него ли радости и дечијег осмеха. Али, овај народ који је одувек пролазио Христову Голготу, са Христом је и васкрсавао. Надамо се да ће и овај пут бити тако - рекао је владика Теодосије.

Он је поручио својим "сажителјима, поштену и честитом народу метохијском и косовском" да "олако не напуштају своје вековне домове и да се не одричу отачког наслеђа које му је у залог предато". Владика Теодосије посебно се захвалио италијански војницима КФОР-а који попут "милостивог Самарјанина", даноноћно чувају и брину о манастиру Високи Дечани.

- Хвала и онима суседима нашим са којима делимо ово парче земље под небом. Ова светиња и њени житељи увек су им чинили добро. Неки су на то узвраћали добром, а неки нису. Дај Боже, да их има и данас. Верујем да их има, који не одобравају ово зло које се чини светињама и народу нашем. Нека би Бог био свима милостив, али уједно и правичан. И овог пута жалим људским срцем, а посебно сада епископским, архијерејским срцем, сваку људ-

In the presence of several hundred faithful from throughout Serbia and Montenegro, Serbian Patriarch Pavle with 17 hierarchs of the Serbian and Greek Orthodox Churches served Holy Hierarchal Liturgy at Visoki Decani Monastery on June 20 (Sunday), consecrating as the new Bishop of Lipljan and auxiliary Bishop of the Diocese of Raska and Prizren, Teodosije (Sibalic), Abbot of Decani Monastery.

Владике у Дечанима
Bishops in Decani

"I give You this scepter to graze the flock of Christ entrusted to you. May it serve to support and give strength to the obedient; teach the disobedient and unruly, tame them by reprimand and educate them in Jesus Our Lord Christ," Patriarch Pavle exhorted the new Bishop of Lipljan.

In his first sermon after consecration Bishop Teodosije emphasized that "it is the highest honor that the Holy Assembly of Bishops of the Serbian Orthodox Church has invoked him to assist his spiritual father in the much-suffering Diocese of Raska-Prizren and Kosovo-Metohija as bishop."

"My entire being is connected to this region, to this people and to its holy shrines. In Kosovo and Metohija all are persecuted, both the people and its centuries-old shrines. In this region there is more sorrow and tears than joy and children's smiles. But at the same time this people, passing through Christ's Golgotha, has been resurrected in Christ. We hope that this time will be no different," said Bishop Teodosije.

He called on all his "cohabitants, the honest and honorable people of Metohija and Kosovo" "not to readily depart from their centuries-old homes and renounce the patrimony of their fathers entrusted to them for safekeeping". Bishop Teodosije expressed his special thanks to Italian KFOR, "the good Samaritan" keeping watch over Visoki Decani Monastery around the clock.

"We also wish to thank our neighbors (Kosovo Albanians) with whom we share this piece of land under heaven. This holy shrine and its inhabitants have always served them well. Some returned the favor in kind; others did not. May God grant that some of them exist even today. I believe that there are those who do not condone this evil perpetrated against our holy shrines and people. May God be merciful toward all but, at the same time, may He be just. Yet again I regret with a human heart and especially now with the heart of a Bishop every human tear, every

Патријарх Павле са новоизабраним Епископом Липљанским
Теодосијем
Patriarch Pavle with newly elected Bishop Teodosije of Lipljan

ску сузу, сваку људску жртву, сваку кап крви проливене; свако људско биће пострадало, а које је створено за живот.

Поручујем свима, немојмо остајати на злу којег је, нажалост, и било, а и сада га је доста у људској историји. Гледајмо напред, прво на Бога који је јачи од свакога зла, "јер Бог је љубав". Он нас позива на вечни сабор заједништва, а не на изолације, сепаратизам и затварања у себе. Будимо сви оно што је одувек ова светиња била - према свима отворени, без мржње према другоме, без прогањања другог - нагласио владика Теодосије.

- Дечани су данас, више него икада раније, значајни за опстанак српског бића, како на овим просторима, тако и за све оне који су у расејању и живе по целом Божијем свету. Свети Краљ је собом изградио и у них удахнуо део неба - рекао владика Теодосије после рукоположења и нагласио да је је "сва узвишеност и величина епископског достојанства у служењу, састрадавању у љубави својој пастви и ревношћу за спасење душа повереног му народа Божијег".

Захваљући пратњама КФОР у Високе Дечане на рукоположење новог владике стигли су Срби из делова Косова и Метохије, који су тврдили да је јучерашњи дан у овој светињи био посебно свечан. Рукоположењу владике Теодосија, поред великог броја верника, присуствовали су и Љиљана Чолић и Војислав Вукчевић, министри просвете и спорта и дијаспоре у Влади Србије, Рада Трајковић и Ранђел Нојкић, посланици Коалиције Повратак и чланови Српског националног већа Косова и Метохије, представници КФОР и међународне заједнице на Косову и Метохији, монаштво и свештенство Архиепископије београдско-карловачке, Митрополије црногорско-приморске, епархија: Рашко-призренске, Захумско-херцеговачке и Жичке.

Свечаној литургији и ручку присуствовали су представници америчке, британске, француске и италијанске канцеларије у Приштини као и командант италијанско-немачких војних снага генерал Ерико Данило (Erico Danilo) са својим официрима. Шефа УНМИК-а представљао је господин Јоханес Регенбрехт (Johannes Regenbrecht), заменик шефа политичког одсека УНМИК-а, који је бираним речима у име Мисије УН честитао рукоположење Епископу Липљанском.

Новорукоположени епископ Липљански обављаће дужност викарног епископа Епархије рашко-призренске и косовско-метохијске и имаће седиште у манастиру Високи Дечани где ће поред својих епископских обавеза и даље обављати дужност настојатеља манастира.

Са наречења новоизабраног епископа липљанског Теодосија
From consecration of newly elected Bishop Teodosije of Lipljan

human victim, every drop of blood that has been spilled; every human being who perished, despite being created to live.

"My message to all is this: let us not stop with the evil that tragically transpired and still remains a part of human history. Let us look forward, first at God who is more powerful than every evil for 'God is love.' He calls us to an eternal assembly of togetherness, not to isolation, separatism or autism. Let us all be what this holy shrine has always been - open to all, bearing no hatred toward others, persecuting no one," emphasized Bishop Teodosije.

"Today, more than ever before, Decani Monastery is important for the survival of the Serbs both in this region and for those who living abroad all across God's Earth. St. Stefan built part of himself into Decani and breathed some of heaven into the monastery," said Bishop Teodosije after the consecration, emphasizing that "all the sublimity and greatness of episcopal dignity lies in service, in sharing in love the suffering of one's flock and in zeal for the salvation of the souls of God's people entrusted to him".

Thanks to strong and well organized KFOR escorts Serbs from all parts of Kosovo and Metohija arrived in Visoki Decani, claiming that the atmosphere at the monastery yesterday was especially festive. The buses with the guests from Serbia and Montenegro were additionally escorted by helicopters. In addition to a large number of the faithful, Serbian minister of education and sports Ljiljana Colic, Serbian minister for the emigrant community Vojislav Vukcevic, Return Coalition deputies and members of the Serbian National Council of Kosovo and Metohija Rada Trajkovic and Randjel Nojkic, representatives of KFOR and the international community in Kosovo and Metohija, the monks and clergy of the Archbishopric of Belgrade and Karlovci, the Metropolitanate of Montenegro and the Littoral and the Dioceses of Raska and Prizren, Zahumlje and Herzegovina, and Zica all attended.

Representatives of the U.S., British, French and Italian offices in Pristina also attended Holy Liturgy and the luncheon, as did the commander of Italian and German military forces, general Danilo Errico and his officers. Representing the UNMIK chief was Johannes Regenbrecht, the deputy chief of the UNMIK police section, who with carefully chosen words congratulated the Bishop of Lipljan on his consecration on behalf of the UN Mission. Regional and local UNMIK representatives also attended the ceremony.

The newly consecrated Bishop of Lipljan will perform the duties of an auxiliary (vicar) bishop of the Diocese of Raska-Prizren and Kosovo-Metohija and will be seated in Visoki Decani Monastery where, in addition to his episcopal duties, he will continue serving as Abbot of Decani Monastery.

Са наречења новоизабраног епископа липљанског Теодосија
From consecration of newly elected Bishop Teodosije of Lipljan

БЕСЕДА ВЛАДИКЕ ТЕОДОСИЈА

SERMON OF BИНОP TEODOSIJE

Ваша Светости, Ваша Високопреосвештенства, браћо Архиепископи, уважена Господо, браћо и сестре,

Нека је благословен Бог у Тројици слављени, предвечни Отац, јединородни Син Његов и Дух Свети Утешитељ. Нека је благословено име Његово, нека је благословен промисао Његов, нека је благословена љубав Његова.

Почињем ове реч свога обраћања, благосиљањем Бога, живог и истинитог, јер је то, од свега најважније; да увек Бога призивамо у молитвама својим, да увек Богу благодаримо за све што нам даје и да с Богом започињемо све што чинимо у овом животу.

Благодарим Богу, на првом месту, што ме је

Your Holiness, Your Eminences, brother Hierarchs, ladies and gentlemen, brothers and sisters,

May the Lord celebrated in Three Persons be blessed: the pre-eternal Father, His consubstantial Son and the consoling Holy Spirit. May His name be blessed, may His providence be blessed, may His love be blessed.

I begin these words of my address by blessing the living and true Lord because the most important thing of all is precisely this: that we always call upon the Lord in our prayers, that we always thank the Lord for all He gives us and that we begin all we do in this life with the Lord.

I thank the Lord, first of all, for creating me

БИОГРАФИЈА ЕПИСКОПА ТЕОДОСИЈА

Новорукоположени епископ липљански Теодосије, световно Живко Шибалић (1963) родом је из Чачка. После завршене основне и средње школе у Горјанима и Ужицу, студије на Богословском факултету у Београду завршио из манастира Високи Дечани. Монашки живот започео је у манастиру Црна Река, под духовним руководством тадашњег игумана Артемија (Радосављевића), садашњег епископа рашко-призренског и косовско-метохијског. Замонашио се 1989, а за игумана дечанског именован је три године касније, када је у задужбини светог краља Стефана Дечанског обновљено општежиће. За епископа липљанског и викара Епархије рашко-призренске изабран је на овогодишњем мајском заседању Светог архиепископског сабора СПЦ. Седиште владике Теодосија биће у Високим Дечанима који су тренутно, са 30 монаха и искушеника, највећи мушки манастир у СПЦ.

Епископ липљански Теодосије
Bishop Teodosije of Lipljan

BISHOP TEODOSIJE'S BIOGRAPHY

The newly consecrated Bishop Teodosije (Theodosios) of Lipljan, was born Zivko Sibalic (1963) in Cacak. Upon completing his elementary and secondary school studies in Gorjani and Uzice, he studied theology at the Theological Faculty in Belgrade, graduating while at Decani Monastery. He began his monastic life in Crna Reka Monastery under the spiritual guidance of then Abbot Artemije (Radosavljevic), now Bishop of Raska-Prizren and Kosovo-Metohija. He took his monastic vows in 1989 and appointed Abbot of Decani three years later upon the restoration of monastic communal life (coenobitism) in the endowment shrine of the Holy King, St. Stefan of Decani. He was elected Bishop of Lipljan and Vicar of the Diocese of Raska and Prizren at this year's May session of the Holy Assembly of Bishops of the Serbian Orthodox Church. Bishop Teodosije's see will be at Visoki Decani, currently the largest male monastery of the Serbian Orthodox Church, number 30 monks and novices today.

у Свом предвечном промислу, створио и увео у биће; што ми је подарио живот, а поготову - што ме је увео у нови живот - у Цркви својој - Светој, Апостолској и Православној.

Данас, имам још већи разлог за благосиљање и благодарење Богу, што ме је Ваша Светости, преко Вас и отаца Архиепископа, који сте Христови ученици и Апостолски наследници, увео у благодат и службу епископства.

То је благодат и служба самога Господа Христа, који је по речима светога Апостола "епископ и чувар душа наших" (1 Петр. 2, 25). Он је Пастир и Архипастир Цркве Своје свете; па је и мене данас, преко Светог Архиепископског Сабора и ваших богоблагодатних руку, браћо Архиепископи, увео у чин, увео у благодат и службу архипастира Цркве Његове.

Бити епископ Цркве Христове, то значи на првом месту, бити служитељ - јер "Син Човечији није дошао да Му служе, него да служи и даде живот Свој у откуп за многе" (Мт. 20, 28); служити Богу вишњему, и ближњима у којима обитава и живи сам Христос, нарочито у "најмањој браћи Његовој" (Мт. 25, 40), којима је Он и обећао Царство Своје небеско.

У овом привременом, земаљском животу, немамо ничега што би било изнад пастирског служења, јер је оно посвећено највећем и најузвишенијем делу, а то је, спасење душа људских. Истински пастир, истински епископ Цркве Божије, треба да брине за словесно стадо поверено му од "Великог Пастира" (Јев. 13, 20) Господа Исуса Христа и то за сваку душу појединачно.

Господ нам говори и поручује преко свога пророка Језекиља: "Ја ћу пасти стадо своје, и ја ћу их одмарати. Тражићу изгубљену, и доведићу натраг одагану, и рањену ћу завити и болесну окријепити; а товну ћу и јаку потрти, пашћу их по правди" (Јез. 34, 15-16).

Сва узвишеност и величина епископског достојанства састоји се управо у служењу. Истински епископ треба свакодневно да састрадава у љубави својој према пастви и да непрекидно гори светом ревношћу за спасење душа повереног му народа Божијег; да

and giving me being in His pre-eternal providence; for giving me life and especially, for initiating me in a new life - in His Church - Holy, Apostolic and Orthodox.

Today I have even more reason to bless and thank the Lord that Your Holiness and the Fathers of the Church, who are Christ's disciples and the heirs of the Apostles, have initiated me in the blessing and service of the bishop's office.

This is the blessing and service of Christ the Lord Himself who is, in the words of the holy Apostle, "the Shepherd and Guardian of your souls" (1 Peter 2:25). He is the Pastor and Archpastor of His Holy Church; consequently, through the Holy Assembly of Bishops and your divinely blessed hands, brother Hierarchs, He has also initiated me into office, initiated me into the blessing and service of the protopastors of His Church.

To be a bishop of the Church of Christ means first and foremost to be a servant - "even as the Son of man came not to be served but to serve, and to give his life as a ransom for many" (Matthew 20:28); to serve God Almighty and those close by in whom Christ himself lives and resides, especially in "the least of these my brethren" (Matthew 25:40) to whom He promised His Heavenly Kingdom.

In this transient, earthly life, we have nothing higher than pastoral service for it is dedicated to the greatest and highest act, which is the salvation of human souls. A true pastor, a true bishop of God's Church must take care of the flock entrusted him by "the great shepherd" (Hebrews 13:20) Jesus Our Lord Christ and do so for every soul individually.

The Lord speaks to us and calls on us through his prophet Ezekiel: I myself will be the shepherd of my sheep, and I will make them lie down... I will seek the lost, and I will bring back the strayed, and I will bind up the crippled, and I will strengthen the weak, and the fat and the strong I will watch over; I will feed them in justice. (Ezekiel 34:15-16).

All the sublimity and greatness of episcopal dignity lies precisely in service. A true bishop must share daily in love the suffering of one's flock and to burn continuously with holy zeal for the salvation of the souls of God's people entrusted to him; to strive continuously toward their spiritual renewal so that all may achieve spiritual perfection - "to the measure of 3

непрестано стреми ка њиховом духовном препороду, како би сви достигли у духовно савршенство - "у меру раста пуноће Христове" (Еф. 4, 13).

Стога сам и ја данас свестан, Ваша Светости и браћо Архиепископи, да је и мене Господ, као некада своје Пророке, свог јединог Првосвештеника, своје Апостоле и Архиепископа, управо позвао на крст, позвао на голготски пут свој. Али, знам, исто тако, да само тај пут води у васкрсење, и да се само кроз Крст долази до победе над свим оним што је препрека нашем вечном животу. Зато су ми сада, више него икада раније, потребне Ваше молитве и Ваши очински савети, без којих не бих могао да носим ово бреме и ове обавезе које сте ми поверили. Не ослањај се на своје снаге, колико на Божију помоћ и Ваше свете молитве.

Неизмерно сам благодаран Богу, што припадам народу у коме сам рођен, у коме сам крштен и ево данас хиротонисан. Српски народ је, као и сваки други - Божији народ; народ који је ишао и који иде Христовим путем. Срећан сам да ми је Господ дао да могу да му служим у овом узвишеном достојанству, онако као што су му служили и свети преци наши, свети праоци наши - од Св. Кирила и Методија, преко Светог Саве и осталих светитеља, све до светог Краља, ктитора ове свете обитељи у чијем храму, ја недостојни и најмањи међу служитељима Христовим, примих овај залог Духа Светог.

То је још један велики разлог за моје благодарње Богу; што сам управо у овом светом манастиру, задужбини Краља - мученика, Високих Дечанима, доживео ову највећу благодат. Дечани су данас, више него икада раније, значајни за опстанак српског бића, како на овим просторима, тако и за све оне који су у расејању и живе по целом Божијем свету. Свети Краљ је собом изградио и у њих удахнуо део неба. Из тог разлога они све до данас непоколебиво стоје одолевајући свакој стихији земаљској и нас узводећи небу и прволику Христу, чинећи нас благодатно неосетљивим, за све опасности које нас окружују.

Свестан сам у какво време сам постао епископ; свестан сам и у каквим околностима; свестан сам и свих тешкоћа и опасности које ме очекују. Али, нисам сам и нисмо сами. "Ево ја сам с вама у све дане до свршетка века" (Мт. 28, 20), то је рекао Господ Христос и послао нам Духа свога Утешитеља, и то се дело наставља све до данас. Господње је присуство, Господње је дело, од Господа је сваки успех. А, ми смо само у томе сарадници Божији, како често понавља наш Свети Патријарх, овде сада присутан.

Хвала Вам, Ваша Светости, хвала Вама оци Архиепископи. Хвала, што сте и овај пут потврдили да је Ваше срце и да је Ваша душа управо овде на Косову и Метохији. Вашим доласком, Вашом жртвом, Вашом неизмерном љубављу потврдили сте своје опредељење и дали сте нама пример, да и ми данас, све до смрти и крви служимо овом месту; да заједно са нашим многонапаћеним и многострадалним народом, опстанемо на овим просторима.

Хвала мојим честитим и скромним родитељима, оцу Милану и мајци Биљани - сада у монаштво монахињи Марти, што су ме родили и васпитали у скромности и поштењу. Благодарим Богу за мајку, која ме је не само телесно родила, него ме је и духовно упутила да живе својим бићем стремим и служим Живоме Богу; која се данас и понајвише радује овом узвишеном чину. Она је данас овде са нама у монашком лику и образу, приневши Богу све што је имала, па и саму себе, гледајући само на Господа, који је и обећао "да је таквих Царство небеско" (Мт. 19, 14).

Хвала и свим мојим учитељима који су ме страху Божијем учили и

Верници са Косова и Метохије на хиротонији у Дечанима
Faithful people from Kosovo and Metohia during consecration in Decani

the stature of the fullness of Christ" (Ephesians 4:13).

Thus I am well aware, Your Holiness and brother Hierarchs, that the Lord has also called me, as He once called his His Patriarchs, His Prophets, His Apostles and His Bishops to the cross, that he has invited me on the path to Golgotha. But I also know that this is the only path that leads to resurrection, and that only by the Cross can we triumph over all that obstructs our eternal life. Hence I now need more than ever before your prayers and your paternal advice without which I would not be able to carry this burden and all the responsibilities you have entrusted to me. I

do not rely so much on my own strength as on the help of the Lord and your holy prayers.

I am immeasurably grateful to the Lord that I belong to the people in which I was born, in which I was baptized and in which I was consecrated today. The Serbian people, like every other people, is a people of God; a people that has followed and is following Christ's path. I am happy that the Lord has given me the opportunity of serving him in this high office as our holy forefathers served Him; our Holy Fathers, from Sts. Cyril and Methodius to St. Sava and the other saints to the Holy King and patron of this holy family in whose holy shrine I, unworthy and the least among the servants of Christ, accepted this pledge to the Holy Spirit.

This is yet another important reason for my giving thanks to God; that it is in this very holy monastery, the endowment of a king and martyr, Visko Decani, that I experienced this greatest of blessings. Today, more than ever before, Decani is important for the survival of the Serbs both in this region and for those who living abroad all across God's Earth. St. Stefan built part of himself into Decani and breathed some of heaven into the monastery. For that reason it still stands today, firmly resolute and resistant to every earthly catastrophe and leading us to the heavens and prototype Christ, making us blessedly unsusceptible to all dangers that surround us.

I am aware of the sort of time in which I have become a bishop; I am also aware under what circumstances; I am aware of all the difficulties and dangers that await me. But I am not alone and we are not alone. "Lo, I am with you always, to the close of the age" (Matthew 28:20) said Christ the Lord and sent the Holy Spirit to console us and that act continues to the

овом путу водили; на првом месту оцу Дмитру, пароху пожешке цркве, који ми је био и први вероучитељ, примивши ме и учивши азбуци духовног и црквеног живота. Неизмерно благодарим Богу, што ме је у право време упутио на Богословски факултет, где сам срео највеће богослове и учитеље наше Цркве у лику својих отаца и професора, који су данас овде и присутни. Они су ми на најбољи начин удахнули дух богословља и научили ме да је Црква Божија - жива Црква, и да се само кроз њу и у њој можемо спасти; да се само кроз Свету Литургију открива коначни смисао живљења, како овде на земљи, тако и у вечности; да се само вером може истински живети и делима своја вера потврђивати.

Благодарим и Његовој Светости, Патријарху нашем господину Павлу, тадашњем епископу рашко-призренскоме, што је имао очинско разумевање за мој избор да се посветим монашком позиву и да будем монах у његовој епархији; који ме је замонашио у маленом, али за мене много значајном црноречком манастиру, који ће касније постати прави расадник мушког монаштва у целој епархији; који ме је рукоположио у први степен свештенства, давши ми ђаконски чин у саборној цркви Светог Великомученика Георгија у Призрену, а која је данас порушена од стране непријатеља и више се у њој не служи.

А највећу благодарност одајем духовном оцу и владици своје - Артемију, који ми је у животу био све; и родитељ, и учитељ, и духовни руководитељ на тесном и уском путу Христовом (уп. Мт. 7, 14); који ме је пажљиво и стрпљиво узводио на лествици духовног живота - од искушеника, преко монашког до игуманског служења, па све до данас, када сам примио највећу благодат овде на земљи - благодат епископског служења. Поред свега великог и узвишеног што ми је предао, од свега истичем то, што ме је научио и назидао на темељу очинског благослова светог старца Аве Јустина Ђелијског; што ме је научио како се истински Богу служи целим својим бићем у смирењу и потпуној преданости вољи Његовој светој.

Са пуним поверењем узвео ме је у звање игумана ове свете обитељи, тада младог и у свему неискусног, али никада ме не остављајући самог, без своје помоћи и заштите. Благослов његов увек ме је пратио и штитио, нарочито у ове последње и најтеже дане, када смо сви прошли, а и сада пролазимо Христову Голготу, страдајући и бивајући у опасностима свакодневним. Поверио ми је братију, са којом сам почео подвиг и живот у овој светој обитељи, а која се његовим молитвама умножила у многогородно дрво, на чије гране данас многи долазе и хране се њеним слатким духовним плодовима.

Мојој братији дечанској, која ми је од свих најближа и најдража, нека је хвала на свему, јер осећам да без њих ни ја данас не бих постојао на овом светом месту. Овог пута од свих њих тражим опроштај, ако сам некада некога повредио и ако га нисам на прави начин разумео или прихватио, а молим се Господу и Светом Краљу да нас до краја нашег земног подвига све сачува обједињеним, сложним и непоколебљивим.

А Светом Краљу, оснивачу ове свете обитељи, највећа благодарност од мене и од све братије, на првом месту што нас је изабрао и призвао да му служимо, што нас је у све дане тешке и тежобне чувао и сачувао, дајући нам наду и радост, водећи нас ка вечном небеском циљу - Царству Божијем.

Од Светог Архиепископског Сабора Српске Православне Цркве, призван сам да у епископском чину помажем своје архиепископу на простору многострадалне Епархије рашко-призренске и косовско-метохијске. То ми је и највећа част коју сам могао добити јер је сво моје биће везано за ове просторе, за овај народ и његове светиње. На Косову и Метохији сви страдају, и народ и његове вековне светиње. На овим просторима има више туге и плача, него ли радости и дечијег осмеха. Али овај народ, који је одувек пролазио Христову Голготу, са Христом је и васкрсавао. Надамо се да ће и овај пут бити тако.

Зато је ово света земља, ово је српски Јерусалим који је освешћен Божијим именом, идењем Божијим путем, живљењем ради Бога и служењем Богу, све до жртве и страдања за Њега. Овог пута и са овог места поручујем свим својим сажителјима, поштену и честитом народу метохијском и косовском - немојмо посустати и немојмо се поколебати на свом путу ка вечном циљу, ка вечном животу. Господ који нас је и призвао на овај пут, Он ће нас сачувати и избавити када то буде требало, али да ми будемо увек близу Њега, у Њега верујемо и у Њему се надамо. Зато, немојмо олако напуштати своје вековне домове и одрицати се отачког наслеђа које нам је у залог предато.

У овом тренутку сећам се не само живих на земљи, него и оних живих на небу, који су напустили овај земаљски живот; било преминулих, било присилно одасланих одавде - убиствима, клањима, мучењима. Такав је пре свих отац Гаврило - архиђакон, сабрат наш; такав је и Харитон - монах, такође сабрат наш; такав је и Стефан Јеромонах; таква су и деца из Гораздевца, из Пећи; такав је и новопострадали Димитрије грачанички - сви они мучени и побијени Христа

present day. The Lord's is the presence, the Lord's is the act, from the Lord comes every success. And in this all we are but associates of the Lord, as our Holy Patriarch, who is present here with us, frequently says.

Свечаност је окупила вернике из свих делова земље
Consecration gathered the faithful from all parts of country

Thank you, Your Holiness; thank you, Hierarchal Fathers. Thank you for once again confirming that your heart and your soul is right here in Kosovo and Metohija. By your arrival, your sacrifice, your endless love you have confirmed your choice and given us an example so that we today may serve in this place to death and blood; that we may survive together with our much-suffering and much-persecuted people in this region.

Thanks to my honorable and modest parents, my father Milan and mother Biljana - now Sister Marta, a nun - for bearing me and educating me in modesty and honest. I thank God for my mother, who not only physically gave birth to me but spiritually directed me to strive and to serve the Living Lord with all my being; who is today made happiest of all by this distinct honor. She is here with us today as nun, having offered to the Lord all that she had and ultimately herself, seeing only the Lord who promised that "to such belongs the kingdom of heaven" (Matthew 19:14).

Thanks also to all my teachers who taught me to fear God and led me

Света литургија у Дечанима
The holy Liturgy in Decani

toward this path; first and foremost, Father Dmitar, the parish priest of the church in Pozega, who was my first religious instructor, receiving me and teaching me the alphabet of spiritual and church life. I am endlessly grateful to the Lord for directing me to the Theological Faculty at the right time, where I met the greatest theologians and teachers of our Church among my fathers and professors, who are also present here today. They breathed the spirit of theology into me in the best possible fashion and taught me that the Church of God is a Living Church and that only through it and in it can we gain salvation; that only through the Divine Liturgy is the

Новомученици из 1999. године - отац
Харитон и отац Стефан
The new martyrs from 1999. - Father Chariton and Father . Stephan

ради и имена српскога ради. Њиховом невином крвљу Господ искупљује род српски од свих његових заблуда, лутања и грешака, почињеним у историји све до данас.

Посебно бих се осећао неискреним, ако не бих овде пред свима Вама, поменуо и "милостивог Самарјанина", овог пута у лику италијанских војника, који нас даноноћно чувају и о нама брину и без чије заштите и помоћи ми данас овде у овим условима не бисмо могли да опстанемо. Ми се њима не можемо ничим одужити, до молитвом Светом Краљу да им он узврати за сва њихова добра која су учинили његовој светињи.

Хвала и онима суседима нашим са којима делимо ово парче земље под небом. Ова светиња и њени житељи увек су им били добро. Неки су на то узвраћали добром, а неки нису. Дај Боже, да их има и данас, и верујем да их има, који не одобравају ово зло које се чини светињама нашим, које се чини народу нашем. Нека би Бог био свима милостив, али уједно и правичан.

И овог пута жалим људским срцем, а посебно сада епископским, архијерејским срцем, сваку људску сузу, сваку људску жртву, сваку кап крви проливане; свако људско биће пострадало, а које је створено за живот. И зато, поручујем свима, немојмо остајати на злу којег је, нажалост, и било, а и сада га је доста у људској историји. Гледајмо напред, прво на Бога који је јачи од свакога зла, који је светлији од свакога мрака, и који је љубављу обилнији од сваке мржње, "јер Бог је љубав" (1 Јов. 8, 4). Он нас позива на вечни сабор заједништва, а не изолације, сепаратизма и затварања у себе. Широко срце нам је дао, веће од васељене и шире од космоса. И зато, будимо сви оно што је одувек ова светиња била - према свима отворени, без мржње према другоме, без прогањања другог.

Вашој љубави, свима овде присутним архијерејима, браћи и сестрама, нарочито онима који су издалека дошли; представницима државе и власти, којима су ова врата увек била отворена са жељом да и срца њихова буду отворена за овај многострадални народ; просећи од свих Вас опроштај и молитве, желим сваки Божији благослов, благодат Светога Духа, а Господу нашем који је прослављен заједно са Својим Оцем и Духом Светим, нека је слава, част и поклоњење, сада и увек и у векове векова. Амин!

ЕПИСКОПСКО ИСПОВЕДАЊЕ ВЕРЕ

(Следеће исповедање вере прочитао је Епископ Теодосије учи свог рукоположења. У исповедању вере излажу се основне истине Православне Цркве које је сваки правослазни епископ дужан да поштује и проповеда)

СИМВОЛ ВЕРЕ

Верујем у једнога Бога Оца, Свдржитеља, Творца неба и земље и свега видљивог и невидљивог.

И у једнога Господа Исуса Христа, Сина Божијег, Јединородног, од Оца рођеног пре свих векова, Светлости од Светлости, Бога истинитог од Бога истинитог, рођеног, не створеног, једносуптног Оцу, кроз Кога је све постало;

Који је ради нас људи и ради нашег спасења сишао с небеса, и оваплотио се од Духа Светога и Марије Дјеве, и постао човек;

И Који је распет за нас у време Понтија Пилата, и страдао и погребен;

И Који је васкрсао у трећи дан, по Писму;

И Који се узнео на небеса и седи с десне стране Оца;

И Који ће опет доћи са славом, да суди живима и мртвима, Његовом Царству неће бити краја.

И у Духа Светога, Господа, Животворнога, Који од Оца исходи, Који се заједно са Оцем и Сином поштује и слави, Који је говорио кроз пророке.

У једну, свету, саборну и апостолску Цркву.

Исповедам једно крштење за отпуштење грехова.

Чекам васкрсење мртвих.

И живот будућег века.

Амин.

ultimate purpose of life revealed, both here on earth and in eternity; that only with faith can one truly leave and reaffirm one's faith by action.

I also thank His Holiness, Our Patriarch Pavle, then Bishop of Raska and Prizren, for his fatherly understanding of my decision to dedicate myself to the monastic calling and to be a monk in his diocese; who tonsured me in the small but for me very important Crna Reka Monastery, which later became a monastic center for this entire Diocese; who ordained me to the first level of the priesthood, elevating me the office of deacon in the Cathedral of St. George the Great-martyr in Prizren, which

Патријарх и владике током рукоположења
Patriarch and Bishops during consecration

today lies in ruins at the hands of the enemy and where services are no longer held.

And the greatest thanks of all I give to my spiritual father and bishop, Artemije, who has been everything in my life: my parent, my teacher, my spiritual leader on the narrow and hard path of Christ (cit. Matthew 7:14); who carefully and patiently led me through the states of spiritual life - from novice to monk to the office of abbot to the present day when I received the greatest blessing here on earth - the blessing of the bishop's service. In addition to all the great and sublime things in which he has instructed me above all I stress that he has taught and built me on the foundation of the paternal blessing of the holy elder Avva Justin of Celije; that he has taught me how to truly serve the Lord with all my being, calmly and completely submitting to His Holy Will.

With full confidence he initiated me, then young and inexperienced in all things, to the abbot's office of this holy family at the same time never leaving me alone without his help and protection. His blessing always accompanied and protected me, especially during these most recent and most difficult times through which we all passed and still are passing on the way to Christ's Golgotha, suffering and confronted with dangers every day. He entrusted me with the brotherhood with whom I began my endeavors and life in this holy family, which through his prayers has increased into a richly bearing fruit whose branches today are visited by many who feed on its sweet spiritual fruits.

To my Decani brothers who are closest and dearest to me, thanks for everything for I feel that without them I would not exist either today in this holy place. I beseech their forgiveness at this time if I have ever harmed them or failed to understand or accept them in the proper fashion and I pray to the Lord and to the Holy King that protect us all in unity, harmony and steadfastness to the end of our earthly endeavor.

And to the Holy King, the founder of this Holy Family, I give the greatest thanks in my own name and the name of all the brotherhood; first and foremost, for selecting and calling upon us to serve him, for protecting and preserving us through days of hardship and difficulty, for giving us hope and joy, and leading us toward the eternal heavenly goal - the Kingdom of Heaven.

I have been called upon by the Holy Assembly of the Serbian Orthodox Church to help my spiritual father as bishop in the region of the much-suffering Diocese of Raska-Prizren and Kosovo-Metohija. This is the highest honor I could have received for my entire being is connected to this region, to this people and to its holy shrines. In Kosovo and Metohija all are persecuted, both the people and its centuries-old shrines. In this region there is more sorrow and tears than joy and children's smiles. But at the same time this people, passing through Christ's Golgotha, has been resurrected in Christ. We hope that this time will be no different.

ОПШИРНИЈЕ ИСПОВЕДАЊЕ ВЕРЕ

Верујем у Оца и Сина и Светога Духа, Једнога Бога у Три Лица недeljиво раздeљивано; раздeљивано по Личним својствима, нераздeљиво по суштини. Једна и иста је свецeла Троица, и једна и иста је свецeла Јединица; Јединица по суштини и природи и обличју, а Троица по Личним својствима и Именима; јер се назива: један Отац, а један Син, а један Свети Дух.

Отац је Нерођен и Беспочетан; Нерођен, јер нема ничег старијег од Њега, јер Он (увек) беше и свакако беше Бог; а Беспочетан је зато што ниоткуда нема биће, него сам од себе. Верујем такође да је Отац Узрок Сина и Духа: Сина рађањем, а Светога Духа исхођењем, и у томе се никаква разлика нити отуђење не сагледава, него само разлика Ипостасних својстава. Јер Отац рађа Сина и изводи Духа Светога, а Син се рађа од јединог Оца, и Дух Свети исходи од Оца, те тако поштујем једно Начело (или Почетак) и признајем Оца јединим Узроком Сина и Духа.

А и Сина називам Почетком надвременим и неограниченим, не као почетком створења, као првостворенога који њих превасходи старешинством - не било тога! То је бунцање аријанске безбожности, јер тај зломени (Арије) богохулио је да су Син и Дух Свети створења - а ја говорим да је Син сабеспочетни Почетак од Беспочетнога Оца, да не би била прихваћена два начела (или два почетка). А са овим Почетком о Сину, исповедам такође и Духа Светога, пошто и Син и Дух Свети и истовремено и заједно имају биће од Оца: један рођењем, а друга исхођењем, како је већ речено. И нити се Отац раздваја од Сина, нити Син од Духа, нити Дух Свети од Оца и Сина, него је сав Отац у Сину и у Светога Духу, и сав Син је у Оцу и у Светога Духу, и сав Дух Свети у Оцу и у Сину, јер су сједињени раздeљено и раздeљени сједињено.

Исповедам такође да је Логос Божији, Савечни Оцу, Надвремени, Необухвативи, Безгранични, сишао до наше природе и човека униженог и свега палог узео од чедне и девичанске крви једине Пренепорочне и Чисте Дјеве, да би, из Својега милосрђа, васцеломе свету подарио спасење и благодат. И збило се у Христу ипостасно сједињење природе (Божанске и човечанске); не као да се дете (у утроби Дјеве) усавршавало постепеним додацима, нити су се две саставше се природе сјединиле са мешањем или сливањем или сарастварањем, нити је (прво) постао човек па онда накнадно дошао Логос, те тако настало релативно сједињење, сходно богомрском и јудејски мислењем Несторију; нити пак без ума и без душе, сходно заиста безумном Аполинарију, јер је он бунцао да је уместо ума довољно Божанство. А ја исповедам Њега - Христа - као савршенога Бога и Њега истога као савршенога Човека; Који, чим је постао тело истовремено је то било тело Бога Логоса, одушевљено разумном и умном душом; Који очувава и после сједињења сва природна својства Свога Божанства и човечанства, и није променио особине Свога Божанства или човечанства услед целовитог сједињења са Логосом; Њега истога Који има Једну сложену Ипостас, две природе и енергије, која Ипостас чува ово (двоје) из чега је и у чему је Он Исти, Један Исус Христос, Бог наш, Који има и две природне, а не гномичке воље. А треба знати да је Он пострадао за нас као Бог, али телом, а никако да је Божанство страдално или да је Оно страдало телом.

Још исповедам да је Он узео на Себе сва наша беспрекорна страдања, која су својствена нашој природи, осим греха, као што су: глад, жеђ, замор, сузе и томе слично, која делују у Њему, али не принудно као код нас, него тако што људска воља следи Његову божанску вољу. Јер Он хотећи - огладне, хотећи - ожедне, хотећи - умори се, хотећи - умре. Он, дакле, умире примајући смрт за нас, а Његово Божанство остаје нестрадално. Јер Он, Који узима на Себе грех света, није подлегао смрти (нужно) већ ради тога да све нас избави од сведрождљиве руке смрти и да нас крвљу Својом приведе Оцу Своме. И смрт, нападнувши тело људско, силом Божанства бива смрвљена, и душе праведника, од века оковане, бивају изведене оданде. А после Његовог васкрсења из мртвих, пошто се четрдесет дана појављивао на земљи са ученицима Својим, вазнео се на небо и сео са десне стране Оца. Десну пак страну Оца не кажем просторно, нити ограничено, него кажем да је десна страна Божија - она беспочетна и предвечна слава коју Син имађаше пре очовечења, и после очовечења исту има. Јер Његово свето тело поштује се часним поклоњеним заједно са Његовим Божанством, али не као да је Света Троица примила додатак - да не буде! - јер, Троица је остала Троица и после сједињења Јединороднога, а Његово свето тело остаје нераздвојно и са Њим остаје и надаље до века. Јер ће Он са њиме доћи да суди живима и мртвима, праведнима и грешнима, праведнике награђујући за веру и дела врлине Царством Небеским, ради којег су се овде и подвизавали; а грешницима узвраћајући вечном муком и пакленим огњем без свршетка, чије искуство нека би сви ми избегли и

That is why this is a holy land; this is the Serbian Jerusalem consecrated by God's name, following the path of God, living for the sake of God and service to God to the point of sacrifice and suffering for Him. At this time and from this place I call on all my cohabitants, the honest and honorable people of Metohija and Kosovo not to yield nor to wander from their path toward the eternal goal, toward eternal life. The Lord who called on us to take this path will protect us and save us when it is necessary but we must always remain near Him, believe in Him and place our hope in Him. Therefore, let us not readily depart from our centuries-old homes and renounce the patrimony of our fathers entrusted to us for safekeeping.

At this sublime moment, I think not only of those who live upon the

Света литургија у Дечанима
The holy Liturgy in Decani

earth but also those who dwell in the heavens, who have left this earthly life; those who passed quietly from this life and those who were forcibly sent from it - victims of murder, slaughter, torture. I think of Father Gavriilo (Gabriel) - archdeacon, our brother; I think of Monk Hariton (Chariton), also our brother; and also of Hieromonk Stefan; and the slain children from Gorazdevac near Pec; and the recently slain Dimitrije (Popovic) from Gracanica. All of them were tortured and killed for Christ and for their Serbian name. By their innocent blood the Lord redeems the Serbian nation from all its misconceptions, wanderings and mistakes throughout history to the present day.

I would feel very insincere if I did not mention here before you "the good Samaritan" embodied in Italian KFOR, who keeps watch over us around the clock and care for us and without whose protection and assistance we could not survive here today. We have nothing with which to repay this great debt except our prayers to the Holy King that all the kindnesses they have brought to his holy shrine be returned in kind.

We also wish to thank our neighbors [Kosovo Albanians] with whom we share this piece of land under heaven. This holy shrine and its inhabitants have always served them well. Some returned the favor in kind; others did not. May God grant that some of them exist even today. I believe that there are those who do not condone this evil perpetrated against our 7

обећана нам бесмртна добра задобили, у Христу Исусу Господу нашем! Амин!

ЈОШ ОПШИРНИЈЕ ИСПОВЕДАЊЕ И ЗАВЕТОВАЊЕ

Верујем у Једнога Бога Оца, Сведржитеља, Творца неба и земље и свега видљивог и невидљивог; Беспочетиог и Нерођеног и Безузрочног, а ипостасног Почетка (или Начела) и Узрока Сина и Духа.

Верујем и у Јединородног Сина Његовог, неистечно и ванвремено од Њега Рођеног, Њему Једносуштног, кроз Којега је ове постало.

Верујем и у Духа Светога, од истог Оца Исходећег и са Оцем и Сином Сапрослављаног као Савечног и Сапрестолног и Једносуштног и Једнославног, Створитеља и Животодавца и Освећујућег благодаћу сву твар, Који је кроз Пророке говорио и кроз Сина јављен и дарован Апостолима и свој Цркви као Утешитељ и Дародавац благодатних дарова и Обожитељ спасаваних. Одбацујем пак новачење латинске јереси, која погрешно мудрује да Дух Свети ипостасно исходи од Оца и Сина, чиме се изврће Христово Божанско Откривење и квари свети и неизмењиви Символ вере Светих Сабора и Светих Отаца Саборне Цркве Православне, којим јасно признајемо Бога Оца као једино вечно Начело и Извор Божанства Сина и Духа, чиме благочестиво исповедамо Јединоначалије Свете и Нераздељиве Тројице.

Верујем да је Један од те исте Надсуштствене и Живоначалне Тројице, Јединородни Син и Логос, сишао с небеса ради нас људи и ради нашега спасења, и оваплотио се од Духа Светога и Марије Дјеве и очовечио се, то јест постао савршени Човек остајући Бог, ништа не променивши нити изменивши у Божанској суштини због општења са телом, него, примивши без промене човека, у њему страдање и смрт претрпе Он Који је по Божанској природи слободан од сваког страдања, и васкрсе у трећи дан из мртвих, и узишавши на небеса, седе с десне стране Бога и Оца.

Верујем и свима предањима и тумачењима Једне, Свете, Саборне и Апостолске Цркве о Богу и Божанским стварима. Исповедам једно крштење за отпуштење грехова. Чекам васкрсење мртвих, и живот будућег века.

Још исповедам једну Ипостас Очовеченога Логоса и верујем и проповедам да је Један и Исти Христос, у двома - по очовечењу - и природима и вољама, Који чува оно (двоје) у чему и из чега постоји, па следствено, и две воље у Њему поштујем, пошто свака природа очувава сопствену вољу и сопствено дејство (тј. енергију).

Исповедам такође да се Тројични Бог јавља, али не по суштини - јер нико никада није видео нити исказао суштину Божију - него по благодати и сили и енергији, која је заједничка Оцу и Сину и Светоме Духу. Јер свакоме од Њих сопствена је Своја Ипостас и оно што се на њу односи, а заједничка Им је не само надсуштствена и неприступна, пошто је изнад сваког именовања и пројављивања и општења или заједницења - него и благодат и сила и енергија и светлост и Царство и бесмртност и уопште све оно чиме Бог општи и заједнички и по благодати се сједињује са светим Анђелима и људима, не губећи притом Своју простоту нити због дељивости и разликовања Трију Ипостаси, нити због дељивости и разноврсности сила и енергија. Тако исповедам Једног Свемогућег Бога у једном Божанству, јер нити од савршених Трију Ипостаси бива нека сложеност, нити се Бог, зато што има и поседује природну моћ и силу и енергију и благодат, може због тога назвати сложеним. Зато православно исповедам да заједничка благодат Оца и Сина и Светога Духа и она најбожанственија светлост будућега века, у којој ће праведници засијати као сунце, као што је то и Христос претходно показао заблиставши на Гори Тавору, и уопште свака сила и енергија и обожавајућа благодат Триипостасног Божанства јесте нетварна и нестворена - јер ништа што је Богу по природи својствено није касније настало - те зато све оне који Једно Божанство нечестиво расецају на тварно и нетварно, као што су Варлаам и Акиндин, који су безбожно учили да божанске силе и енергије и све што се на неки начин неизрециво разликује од Божанске природе, јесте тварно и створено, такве као безбожне и многобошце одбацујем и одсецам од пуноће православно верујућих, као што то чини и Света Христова Католичанска и Апостолска Црква, верујући у Једно Божанство, Триипостасно и Свемоћно, Које никако не губи јединственост и простоту због Својих Трију Ипостаси или због Својих благодатних сила и енергија.

Поклањам се из почаста, а не из обожавања, божанственим и часним Иконама: Самога Христа, ради нас Оваплоћенога па стога и описивога Сина Божијег; Пречисте Богоматере и свих Светих - преносећи на Прволикове част њима указивану. Уз то поклањам се и

Последње убиство и нови мученик убијен у Грачаници -
Димитрије Поповић (07.11.1986 - 05.06 2004)

The latest murder and the new martyr killed in Gracanica -
Dimitrije Popovic (07.11.1986 - 05.06 2004)

holy shrines and people. May God be merciful toward all but, at the same time, may He be just.

Yet again I regret with a human heart and especially now with the heart of a bishop every human tear, every human victim, every drop of blood that has been spilled; every human being who perished, despite being created to live. That is why my message to all is this: let us not stop with the evil that tragically transpired and still remains a part of human history. Let us look forward, first at God who is more powerful than every evil "for God is love" (1 John 4:8). He calls us to an eternal assembly of togetherness, not to isolation, separatism or autism. He has given us an open heart, bigger than the universe, broader than the cosmos. And thus let us all be what this holy shrine has always been - open to all, bearing no hatred toward others, persecuting no one.

To your love, to all the present bishops, brothers and sisters, espe-

Фреска из Дечана - The fresco from Decani

cially those who have come from afar; representatives of the state and administration to whom these doors have always remained open in the hope that their hearts would also remain open to this much-suffering people; begging from all your forgiveness and prayers, I wish every blessing from the Lord, the blessing of the Holy Spirit - and glory, honor and adoration to Our Lord, together with His Father and the Holy Spirit, now and forever, and unto ages of ages. Amen!

(Translation by Snezana De Berthet)

Часноме Крсту и поштујем Божанске храмове и Света места и Свештене сасуде и Богопредане речи, ради Бога који у њима обитава Својом благодаћу. Такође поштујем и с љубављу целивам Свете Мошти Светих Мученика и Божијих Угодника као извор спасења и доказ васкрсења. Исповедам и с љубављу примам чисти и честити хришћанки живот у вери и нади и љубави и у свима хришћанским подвизима, врлинама и благодатним даровима Духа Светога, а одбацујем прљаво и нечисто и боголиког човека недостојно живљење и делање.

Примам и богонадахнуте списе и учења старијих и новијих Светих Отаца Цркве Христове, који су сагласни Јеванђељу и учењу Светих Апостола и поштујем их и прихватам као доприносиоца изграђивању савршенога човека по мери раста пуноће Христа Богочовека и саборнога живљења и спасења свију у заједници Тела Христовог које је Црква.

Оне пак који другачије, а не православно мисле о хришћанској вери, одбацујем као туђемислеће Христовој Цркви, као кваритеље Истине Божије и упропаститеље спасења људи. Анатемишем Арија и његове једномишљенике и заједничаре његовог безумног зломислија; Македонија и оне око њега, с правом назване духовборцима; такође Несторија, Евтиха и Диоскора, и друге јересиначнике, и њихове једномишљенике одбацујем и анатемишем, и јасно и гласно говорим: Свима јеретичима анатема!

Госпођу пак нашу, Богородицу Марију, превасходно и истински исповедам и проповедам, као Ону Која је по телу родила Једнога од Тројице, Христа Бога и Спаса нашег. Она нека ми буде Помоћник Покров и Заштита у све дане живота мога!

Овоме своје исповедању свете вере још додајем:

Примам и прихватам светих Седам Васељенских Сабора и све Помесне Саборе које Свети Оци прихватише и потврдише, а који су сви сабирани ради очувања православних догмата Цркве. Исповедам све одредбе праве вере, које су оне у разна времена, вођени просветљујућом благодаћу Пресветога Духа, изложили. Примам и све свештене каноне које саставише Блажени Оци и предадоше их Цркви, на украшење Свете Цркве Христове и на добар поредак нарави, то јест на богоугодно хришћанско црквено живљење, делање и понашање, сагласно Апостолским предањима и смислу Јеванђелског божанског учења. Старају се да по њима управљам служење које ми је Божијом вољом предано у наслеђе и да по њима учим сав поверени ми у духовно пастирствовање свештени Клир и изабрани Народ Божији.

Исповедам као веома важно да чувам и држим јединство вере православне свезом мира црквенога, и да све оно што Једна, Света, Саборна и Апостолска Црква Православних прима и догматски исповеда, то и ја примам и верујем и исповедам; ништа не додајући, ништа не одузимајући, ништа не мењајући ни од Догмата ни од Предања, него чврсто стојећи у њима и све то са страхом Божијим и добром савешћу учећи и проповедајући; а све што она осуђује и одбацује као учење туђе Јеванђељу, то и ја одбацујем и сасвим одгоним од Стада Христовог.

Исповедам и чврсто верујем да се на Божанственој Литургији извршује претварање хлеба и вина у истинско Тело и Крв Христову, силом и дејством и наиласком Светога Духа, сагласно речи Господској и Јеванђељској вери и предању Апостола и Светих Отаца, а служењем и молитвеним призивањем (епиклезом) од стране Цркве Божије, предвођене Епископом и часним презвитерима. На Божанственој Литургији, као сабрању и служењу и светотајинском заједништву све Цркве Народа Божијег, остварује се и чини присутним сав Христов Божански Домострој спасења света и рода људског, у њој се открива Богочовечанска Светајна Цркве Божије као вечнога Царства Свете Тројице, тако да само онај ко зна шта је Литургија, зна и шта је Црква Божија, и зна да без Божанске Литургије, као сабрања и заједницења свих у Христу верних, сабирних око Епископа, презвитера и ђакона, ни Црква се не назива.

Обећавам да ћу чувати и чврсто одржавати црквени мир, да ћу усрдно поучавати у Јеванђељу поверени ми народ и, колико год моћи имам, право управљати Речју Истине, и да ниједним обичајем, у било чему нећу умовати ни чинити супротно Православној католичанској источној хришћанској вери, до краја мога живота, као да ћу у свему Црквеном следити и свагда се повињавати светом Сабору Архиепископском, који се, као и у древна апостолска времена, сваке године састаје. Са Свјатјешим Патријархом, Преосвештеним Архиепископима, Митрополитима и Епископима Помесне Цркве Српске и свеколике Саборно-католичанске Православне Цркве у васељени, браћом мојом и саслужитељима у Христу, у свему ћу сагласан и саобразан бити, по божанственим заповестима и свештеним правилима Светих Апостола и Светих Отаца, и свесрдно ћу према њима гајити љубав духовну и поштовати их као оце и браћу своју. Уважаваћу такође и чувати првенство овога Патријараског трона и поштовати част Првостојатеља у

THE RITE OF CONSECRATION

By the laying on of their hands on those chosen from among the faithful, the Apostles consecrated bishops, priests and deacons. It is evident from this that the Christian faith is not merely dogma but spiritual power.

Bishop Nikolai Velimirovich

The consecration of a bishop is comprised of three separate rites: the rite of election, of confession and the actual consecration.

Election: Before the Vigil on the eve of the consecration, the hierarchs who are to perform the rite take their places at a table in the middle of the church. From the altar two senior priests lead the candidate to the table. All stand as the protodeacon reads the nomination, to which the candidate responds: "I return thanks, and accept, and say nothing contrary thereto." The hierarchs chant some brief prayers, invoking the Holy Spirit Who was sent down upon the Apostles and empowered them to "catch the universe" with the preaching of the Gospel. After a short litany, the nominee delivers his acceptance speech. He then retires to the altar and the Vigil begins.

Чувена фреска из Дечана - Цар Душан са породицом
The famous fresco from Decani - Emperor Dusan with his family

Confession: The next morning, after the reading of the Hours, the hierarchs again take their places behind the table, in front of which is a large eagle rug. The senior priest and protodeacon lead the bishop-elect onto the tail of the eagle. He is asked, "How believest thou?" and responds by reciting the Creed. Advancing to the middle of the rug, he expounds on the Creed by reciting a second "confession of faith". Finally, at the top of the rug, he is asked to explain his attitude towards the canons and traditions of the Church. The candidate promises to observe these and likewise "to preserve the peace of the Church and firmly to hold and zealously to teach the people entrusted to me, and not to devise any thing whatsoever which is contrary to the Orthodox Catholic Christian faith of the East all the days of my life....I promise also to do nothing through constraint, whether coerced by powerful persons, or by a multitude of the people....I promise to visit and watch over the flock now confided to me, after the manner of the Apostles...and to inspect with diligence, and to exhort and inhibit, that there be no schisms, superstitions and impious veneration, and that no customs contrary to Christian piety and good morals may injure Christian conduct....And may our God, Who seeth the heart, be the witness to my vow." The bishop-elect then bows down before the assembled hierarchs and kisses their hands as a sign that he is entering their ranks and as a pledge of love and peace with them in Christ. The choir sings "Many years", and the bishop-elect goes into the altar, where he stands at the side on an eagle rug, waiting like a bride-to-be, as the Liturgy begins.

Consecration: After the Small Entrance (which represents the coming to earth of the Lord incarnate) and the singing of the Trisagion, the senior priest and protodeacon lead the bishop-elect through the south door onto 9

Сабору Цркве Божије овога народа, сходно Апостолском правилу које каже да се таквом слогом и складним поретком љубави прославља саборност и јединство Цркве Божије по слици Свете Троице.

Обећавам да ћу са страхом Божијим и богољубивим и човекољубивим расположењем пастирствовати поверени ми Народ Божији, ово стадо Пастиреначалника Христа у којем сам постављен да свештенодејствујем Јеванђеље спасења и да Богу приносим дарове и жртве Његове Свете Цркве. Зато завет дајем да ћу поверену ми паству често посећивати и сабирати на Службу Божију и јеванђелским поучавањем је чувати, са сваким усрђем и старањем, од свих јереси и раскола, од сујеверја и лажног живљења и од сваког неправедног делања. Обећавам да, без крајње нужде и тешке кривице, нећу никога, било појединца било заједницу, од Црквених тајни и заједништва у Христу одлучивати, нити проклињати, него већма у Духу Светоме саветовати и на пут покајања и спасења обраћати.

Са противницима Цркве Свете поступаћу са расуђивањем, кротко и праведно, по Апостолу Павлу, јер служи Господњем не приличи да се гневи, него да буде тих, незлобив и човекољубив према свима, молећи се Богу да свима људима подари покајање за познање Истине. У световне послове нећу се уплитати, осим ако је учињена нека јавна неправда, у ком случају ћу најпре саветовати, а онда и у заштиту угрожених устајати, сагласно Јеванђелској речи да се већма треба покоравати Богу него људима и искати пре свега Царство Небеско и Правду Божију, а за слабе се праведно заузимати и малу браћу Христову никада не заборављати. Стараћу се да све чиним са искреном љубављу према Богу и ближњима, а као коначно мерило и циљ свих мисли, речи и дела својих постављаћу славу Божију, спасење душа људских и све творевине Божије, изграђивање боголиких људских личности и сазидање Богочовечанског Тела Цркве, не тражећи оно што је моје, него оно што је Господа Христа, Архипастира свију нас и Врховне Главе васцеле Цркве Божије као смисла и возглављења целокупне творевине.

Уз ово обећавам да ништа нећу радити под принудом, ма био и примораван од властодержаца или од мноштва људи, па макар ми и смрћу претили захтевајући од мене да учиним нешто што је супротно Божанским заповестима и свештеним правилима Цркве Христове. У туђој Епархији нећу богослужити или вршити икакву свештену радњу без сагласности Епископа дотичне Епархије. Исто тако, нећу рукополагати ни јереја, ни ђакона, нити било каквога клирика туђе Епархије, нити их примати без отпусних грамата њихових Епископа. Предање је Светих Отаца Цркве да на једној Литургији рукополажемо само по једног презвитера и ђакона, а не више њих, и ту свештену праксу поштоваћу и чуваћу. Монаштво ћу руководити по правилима и уставима Светих Отаца, који су кроз векове важили и данас важе у Православљу, како у благољепију светог Богослужења, тако и у осталом поретку монашког девственог и анђелског живљења и христоликога и мученикоподобног подвизавања.

Још обећавам да ћу, када ме Свети Синод, са Патријархом (или другим Првојерерхом) на челу, благоизволи позвати на Сабор, доћи на Сабор заједно са својом браћом Епископима, без неумесног правдања или изговора. Ако би, штавише, неки моћници или мноштво људи хтели да ме спрече, дужан сам да се одазовем позиву на Свети Архијерејски Сабор, јер је Сабор и саборност Епископата и целе Цркве Божије Светодуховски дар и установа и живо кроз векове Апостолско-светотачко предање у Цркви Источној Православној.

На крају, заветно исказујем пред Богом Живим и Црквом Светих Његових, састављеном од Анђела и од људи, и пред Вашом апостолском Светињом: да ћу увек памтити страшне речи Светога Писма: Проклет свако ко немарно врши дело Божије! - те зато савесно обећавам да ћу се старати, колико ми је људских моћи, да у сваком делу овога апостолског звања и служења ходим као у делу Божијем, са сваком побожношћу и благоразумном ревношћу, са искреним христољубљем и човекољубљем, а Срцезналац Бог нека ми свагда и у свему буде сведок и праведни Судија.

Такође исказујем пред Свевидећим Богом и Вашим Богољубљем да све ово изложено у мојем епископском исповедању и заветовању не схватам другачије него како овде изговорих и својеручно потписах.

А у свему мојем од данас па надаље епископском живљењу, служењу, управљању и делању у Богоповереној ми овој Цркви Народа Божијег молим се Богу, а молим и све Вас да се молите: да ми свагда и у свему буде Учитељ и Помоћник - Начелник и Савршитељ вере и сваког доброг дела и речи јеванђелске, Господ мој и Бог мој, Једини Човекољубац, Милостиви Спаситељ свију нас и свега рода људског, Богочовек Исус Христос, Кома нека је, заједно са Вишњим Оцем и Свесветим Духом, свака слава, част и поклоњење, вечна љубав наша и благодарност бесмртна, сада и увек и у векове векова. Амин!

the ambo to the Royal Doors where he is received by two hierarchs. While the candidate kneels with his head touching the altar table, an open Gospel is placed face down upon his head, as a sign that although he is given authority over all, he himself is under the law and his head is Christ. Holding the Gospel in this way, the bishops pray: "O Lord our God...do Thou make this man...to be an imitator of Thee, the true Shepherd, Who didst lay down Thy life for Thy sheep; to be a leader of the blind, a light to those who are in darkness, a reprovor of the unwise, a teacher of the young, a lamp to the world..."

The new bishop is then vested as a hierarch, and when the omophoron-an article unique to the episcopal office- is placed upon his shoulders, the clergy followed by the people shout thrice, "Axios!" ("worthy"), indicating their assent to the implied question: "Is he, in truth, worthy of this ministry?"

At the end of the Liturgy, the Chief Bishop gives a word of instruction to the new bishop and hands him his pastoral staff. The new bishop blesses the congregation with both hands as the choir sings, "Eis poll ti Despota" (Many years, O Master).

COMMUNIQUE BY THE BISHOPS GATHERED AT THE CONSECRATION OF BISHOP TEODOSIJE OF LIPLJAN

Gathered today in Visoki Decani at this all-blessed event during the Holy Trinity of the consecration of the newly elected Bishop of Lipljan, Abbot Teodosije of Visoki Decani, we the twenty Bishops of the Pec Patriarchate and the Ohrid Archdiocese, headed by His Holiness Serbian Patriarch Pavle with concelebration of our brother Archpriests from the Hellenic Church,

*Одмор крај дечанске чесме и борова
The rest by Decani fountain and pines*

САОПШТЕЊЕ АРХИЈЕРЕЈА ОКУПЉЕНИХ НА ХИРОТЕНИЈИ ЕПИСКОПА ЛИПЉАНСКОГ ТЕОДОСИЈА

Сабрани данас у Високим Дечанима, на овај свеблагодатни педесетнички догађај хиротоније новоизабраног Епископа Липљанског господина Теодосија, игумана Високих Дечана, нас двадесет Епископа Пећке Патријаршије и Охридске Архиепископије, на челу са Његовом Светошћу Патријархом српским Господином Павлом, уз саслушање и браће Архиепископа из Јеладске Цркве,

- узносимо благодарност Богу Живоје и Истинитоје, у Тројици слављеноме, Светим Великомученицима Стефану Дечанском и Лазару Косовском и осталим Светим Божјим Угодницима и Мученицима ове страдалне, али славне Косовометохијске земље; захваљујемо на оваквој духовној радости заједништва са Небеском Црквом Божјом, присутном кроз Светитеље и Мученике, и са земаљском Црквом Христовом, оличеном у присутном народу Божјем.

Благодаримо Богу, Спаситељу свих људи, за Његов дар - за новог Епископа, данас хиротонисаног и назначеног за дивну и плодну Метохију. Она је одвајкада била испуњена светим манастирима и храмовима и верним народом Божјим око њих и у њима, али и гробовима мученика и рушевинама Божјих и људских домова. Данас је она, нажалост, увелико испражњена од Православног народа. У њој је, много више него икада раније, порушенх светиња, разорених домова и оскрнављених гробова, опљачкане и незаконито узурпирани имовине, неправде и неслободе која Богу и савести човежанства вапије, невино проливане крви која као Авелјева виче к Небу.

Туга је за нас, и за свако људско биће добре воље и искрена срца, што је од суседне Пећи до Баковице, Призрена и Светих Архангела у Метохији, и даље до Девича и већине градова и села широм Косова, пред очима наше и светске јавности, а у присуству војних снага и цивилних власти међународне заједнице, порушено преко стотридесет цркава и манастира и испражњено на стотине српских села и насеља. У њих, ево, и после пет година протектората Уједињених Нација и НАТО- снага, једна да се ко од прогнаних Срба врати, и то са тешком муком и уз сталну опасност по живот, а нарочито по живот и будућност своје деце. Сећамо се са болом прослогодишњег убиства, управо у ово годишње доба, двоје невине српске деце (и још двоје тешко рањене) у недалеком Гораждевцу, као и прошлонедељног мучког убиства српског младића Димитрија Поповића усред Грачанице, као и, само два месеца пре тога, ужасног погрома над Србима и њиховим Светињама, извршеног од 17. до 19. марта ове, 2004. године.

Упркос свему, трагични догађаји не потапају нашу хришћанску наду и праведна очекивања да ће ускоро доћи бољи дани и светлија будућност за све житеље ове области; да ће најзад доћи пуна слобода живота, кретања, рада и учења и за Србе и њихову децу, као и за све људе и сву децу, народ, који овде вековима живе заједно. Са вером, али и са пуним правом, слободу и безбедност за све очекујемо и од српске државе, а нарочито од моћне светске заједнице, чије присуство овде губи сваки смисао ако не може или неће да донесе слободу, мир и спокојство за све и свакога. Зато молимо, и захтевамо, да се слобода и мир, правда и хуманост, безбедан живот и просперитет, гарантовање свих људских и националних права, неодложно обезбеде за све житеље Косова и Метохије, а поготову за још увек прогањани Српски народ и његове Светиње. Молимо и тражимо да се што пре омогући стварни и безбедан повратак прогнаних Срба у Метохију и на Косово, као и заштита оних који су остали и опстали под несносним условима и малобројним повратника, као и да се одмах приступи обнови спаљених светиња, пре свих манастира Девича у Дреници и Светих Архангела код Призрена, па затим и српских кућа у Липљану,

- give our thanks to the Living and True God celebrated in Three Persons, the Holy Great Martyrs Stefan of Decani and Lazarus of Kosovo and other Holy Saints and Martyrs of the Lord in this suffering but gloried land of Kosovo and Metohija; and offer our gratitude for this spiritual joy of togetherness with the Divine Heavenly Church, present through all the Saints and Martyrs and with the earthly Church of Christ personified in God's people in attendance.

We thank God, the Savior of all people, for His gift - for our new Bishop, consecrated and marked today for beautiful and fertile Metohija, which has for many centuries been filled with holy monasteries and churches and the faithful people of God around them and in them but also the graves of martyrs and the ruins of the houses of God and people. Today, unfortunately, Metohija is largely empty of its Orthodox [Christian] population and in it there are far more than ever before destroyed holy shrines, devastated homes and desecrated graves, looted and illegally usurped property, injustice and lack of freedom crying out to God and the conscience of humanity, spilled innocent blood that, like that of Abel, weeps to the Heavens.

It is our own sorrow and that of every human being of goodwill and an honest heart that before the eyes of the Serbian and international communities and in the presence of the military forces and civil authorities of

Патријарх Павле и Митрополит Амфилохије
Patriarch Pavle and Metropolitan Amfilohije

the international community over one hundred thirty churches and monasteries have been destroyed and hundreds of Serb villages and settlements emptied from neighboring Pec to Djakovica, Prizren and Holy Archangels in Metohija and onward to Devic and most cities and villages throughout Kosovo. Though more than five years of the United Nations and NATO protectorate have passed, hardly any of the expelled Serbs have returned - returned with great difficulty and in constant danger for their very lives, and especially for the lives and future of their children. It is with pain that we recall last year's murder during this same season of two innocent Serbian children (and two others who were seriously wounded in nearby Gorazdevac, as well as last week's heinous slaying of a Serbian youth, Dimitrije Popovic,

in downtown Gracanica. Only two months ago, a horrible pogrom was carried out against the Serbs and their Holy Shrines from March 17-19 of this year, 2004.

Despite all, these tragic events have not drowned our Christian hope and just expectations that better days and a brighter future for all residents of this district lie in the near future; that the full freedom to live, move around, work and learn will finally come for the Serbs and their children, like for all people and all peoples' children who have lived here together for centuries. With faith but also with every right, we expect freedom and safety for all from the Serbian state and especially from the powerful international community whose presence here loses every justification if it cannot or will not bring freedom, peace and tranquility for all and each. That is why we beseech and demand that freedom and peace, justice and compassion, a safe life and prosperity, the guarantee of all human and national rights be ensured without delay for all residents of Kosovo and Metohija, especially for the still persecuted Serbian people and its Holy Shrines. We beg and we ask that real and safe returns for expelled Serbs from Metohija and Kosovo be made possible right away, that protection be provided for those who stayed and survived despite intolerable conditions and meager returns, that restoration of torched shrines, first and foremost, the monasteries of Drenica and Holy Archangels near Prizren, begin immediately, as well as that of Serb homes in Lipljan, Obilic, Svinjare, Belo Polje and so many other settlements.

We appeal also to our Serbian Orthodox people to remain steadfast in its faith and its human honor, not to stumble before the dangers and attacks of irrationality but to remain persistent and determined in the land of its forefathers and among its God-given holy shrines.

From this medieval Holy Shrine in Kosovo and Metohija, we appeal also to our cohabitants, the Albanians, wishing them God's peace and all progress in the same measure as to ourselves and our people, as well as to all others who live here together with us. We wish to remind both them and ourselves of an obvious truth: historically and fatefully, God and His

Обићићу, Свињару, Белом Пољу и толиком другим насељима.

Молимо и наш српски православни народ да истраје у својој вери и људској честитости, да не клоне пред опасностима и налетима безумља, него да остане постојан и истрајан на својој прадедовској земљи и у својим богоданим светињама.

Из ове древне косовскометохијске Светиње обраћамо се и нашим суграђанима Албанцима, желећи им од Бога мир и сваки напредак исто онолико колико и себи и своме народу, као и свима осталима који заједно са нама овде живе. Подсећамо њих и себе на очигледну истину: историјски и судбински упутио нас је Бог и Његов Промисао једне на друге. Хлеба, сунца, воде и љубави Божје на Косову и Метохији има за све нас. Показало се и показује свакоме ко има душе и разума да насиље и прогони, раздори, мржња и злочини, било са које стране долазили, никада и никоме нису донели нити ће донети срећу. Зло добра донети не може. На несрећи и невинно проливној сузи и крви других, поготову невинне деце, не гради се сопствена будућност. Добро је што су се на своја огњишта вратили прогнани Албанци и обновили своје домове. Зар није подједнако добро да се исто тако што пре врате и прогнани Срби и други житељи Косова и Метохије - да би живели у миру и слободи на својим вековним огњиштима? То захтева правда Божја и то тражи елементарна човечност; то захтевају и општељудски и европски стандарди демократије и хуманости. Свако гажење вечних моралних закона и општељудске праведности пре или после враћа се људима и народима Божјом мером и правдом.

Захваљујемо Епископу Рашко-Призренском Г. Артемију на братској љубави. Захваљујемо и команди и војницима Италијанског контингента КФОР-а на усрдном залагању око безбедности свих учесника у данашњој свечаности, коју смо сви са свима делили у Светим Дечанима. Захваљујемо, на крају, и новом Владици Теодосију и његовом дечанском Братству на љубави и гостопримству, указаним нама и свим данашњим посетиоцима и поклоницима ове древне светиње Светога Ктитора Краља-Мученика, Стефана Дечанскога. Епископу, братству и народу у овој Светињи и око осталих Божјих и народних Светиња Косова и Метохије желимо Божји и људски мир, благослов, правду и слободу у Духу Светоме.

У Високим Дечанима, 20. јуна 2004.

+ Архиепископ Пећки и Патријарх Српски Павле,
Епископ Рашкопризренски и Косовскометохијски Артемије,
Епископ Липљански Теодосије,
Митрополит умировљени Козански Амвросије,
Митрополит Црногорскоприморски Амфилохије,
Митрополит Велешки и Егзрх Охридски Јован,
Епископ Нишки Иринеј,
Епископ Зворничкотузлански Василије,
Епископ Будимски Лукијан,
Епископ Канадски Георгије,
Епископ Бачки Иринеј,
Епископ Средњеевропски Константин,
Епископ Врањски Пахомије,
Епископ Шумадијски Јован,
Епископ Будимљанскополимски Јоаникије,
Епископ Захумскохерцеговачки Григорије,
Епископ Јегарски Порфирије,
Епископ Велички Јоаким,
Епископ Атанасије, умировљени Херцеговачки,
Архим. Јован, новоизабрани Епископ Диоклијски
Архим. Максим, новоизабрани Епископ Хумски

Патријарх Павле окружен епископима
Patriarch Pavle and Bishops

Providence brought us together. There is enough bread, sun, water and God's love in Kosovo and Metohija for all. It has been and is being shown to everyone with a soul and reason that violence and pogroms, division, hatred and crime, no matter whence they come, have never brought nor will bring happiness to anyone. Evil cannot bring good. One's future cannot be build on tragedy and the innocently spilled tears and blood of others, especially innocent children. It is good that that expelled Albanians returned to their centuries-old homes and restored them. Is it not equally good that expelled Serbs and other residents of Kosovo and Metohija return as soon as possible to live in peace and freedom in their centuries-old homes? God's justice requires it, as does fundamental human compassion and general human and European standards of democracy and compassion. Every trampling of eternal moral laws and general human justice will sooner or later return to individuals and peoples in God's measure and justice.

We wish to thank Bishop Artemije of Raska and Prizren for his fraternal love. We also wish to thank the command and soldiers of the Italian KFOR contingent for their dedicated efforts to ensure security for all participants at today's event, which we shared with all those present in Holy Decani. Finally, we wish to thank the new Bishop Teodosije and his Decani Brotherhood for the love and hospitality shown to us and all visitors and pilgrims to this medieval shrine of its Holy Patron, St. Stefan of Decani, King and Martyr. We wish the Bishop, the Brotherhood and the people in this Holy Shrine and in every other Holy Shrine of God and the people in Kosovo and Metohija, God's peace, human peace, blessings, justice and freedom in the Holy Spirit.

In Visoki Decani on June 20, 2004.

+ Archbishop of Pec and Serbian Patriarch Pavle
Bishop Artemije of Raska-Prizren and Kosovo-Metohija
Bishop Teodosije of Lipljan
Metropolitan Ambrosios of Kozani (retired)
Metropolitan Amfilohije of Montenegro and the Littoral
Metropolitan Jovan of Veles, Exarch of Ohrid
Bishop Irinej of Nis
Bishop Vasilije of Zvornik and Tuzla
Bishop Lukijan of Budim
Bishop Georgije of Canada
Bishop Irinej of Backa
Bishop Konstantine of Central Europe
Bishop Pahomije of Vranje
Bishop Jovan of Sumadija
Bishop Joanikije of Budimlje and Polimlje
Bishop Grigorije of Zahumlje and Herzegovina
Bishop Porfirije of Jegar
Bishop Joakim of Velicka
Bishop Atanasije of Zahumlje and Herzegovina (retired)
Archimandrite Jovan, the newly elected Bishop of Dioklija
Archimandrite Maksim, the newly elected Bishop of Hum

ПРОСЛАВЉЕН ВИДОВДАН У ГРАЧАНИЦИ И НА ГАЗИМЕСТАНУ

ST VITUS DAY CELEBRATED IN GRACANICA AND GAZIMESTAN

*Света архијерејска видовданска литургија испред цркве манастира Грачанице
Holy Hierarchal Liturgy on St. Vitus Day in front of Gracanica Monastery church*

Грачаница, 28. јуни 2004.

- Светом архијерејском литургијом у манастиру Грачаница и парастосом српским јунацима на Газиместану која је служио патријарх српски Павле са више архијереја Српске православне цркве данас је на Косову и Метохији обележен празник светог кнеза Лазара, Видовдан, и 615-годишњица Косовског боја.

У беседи после помена "свим јунацима који су часно страдали на бранику отаџбине од Боја на Косову до данас", поглавар СПЦ подсетио је да се "Видовдан и свети кнез Лазар због непролазних вредности за које се борио и живот свој положио налази у жижи свести и срца целог нашег народа".

- То треба да и данас поука буде нама поука и пут којим треба да идемо. Да бранимо слободу, али са свешћу да је она потребна свима - поручио је патријарх Павле и помолио се господу да помогне "и нама и непријатељима нашим да као људи заслужимо живот непролазних блаженстава у царству небескоме". Нека је слава свим нашим покојницима пострадалим до дана данашњег, мученицима и новомученицима и да господ помогне да и ми издржимо на путу Његовом, без обзира на све тешкоће, рекао је поглавар СПЦ.

Помен на Газиместану и литургију у Грачаници патријарх Павле служио је јуче са епископима: рашко-призренским Артемијем (Радосављевићем), бившим захумско-херцеговачким Атанасијем (Јевтићем), липљанским Теодосијем (Шибалићем), свештенством и монаштвом Рашко-призренске, Захумско-херцеговачке и Жичке епархије. Владика Артемије је у беседи на литургији у манастиру Грачаница позвао косовске Србе да остану у својим домовима, да "остану, чврсто се држе својих светиња, гробова својих предака и свете косовско-метохијске земље јер, како је нагласио, без Косова нема православља за Србе нити српске државе".

Због "јеванђељских врлина по којима је живео и спремности да положи свој живот и крв своју пролије за непролазне вредности", свети кнез Лазар, према речима владике Артемија и данас је вођа српског народа, понајвише оног који опстајава на Косову и Метохији већ пуних пет година у ненормалним условима, тежим него у турском ропству.

Gracanica, June 28, 2004

St Vitus Day (Vidovdan), the feast of the Holy Prince Lazarus and the 615th anniversary of the Battle of Kosovo, was celebrated today with Holy Liturgy in Gracanica Monastery and a memorial service (panykhida) for Serbian heroes in Gazimestan served by His Holiness Serbian Patriarch Pavle and three other bishops of the Serbian Orthodox Church.

After remembering "all the heroes who honorably perished for the defense of the land of their fathers from the Battle of Kosovo to today", the primate of the Serbian Orthodox Church reminded in his sermon that "Vidovdan (St. Vitus Day) and Holy Prince Lazar, the eternal values for which he fought and laid down his life, remain at the center of the conscience and hearts of our entire people".

"This should remain a lesson for us even today and the path we should follow. To defend freedom but with the awareness that it is necessary to all," said Patriarch Pavle. He prayed to God to help "both us and our enemies to earn as humans a life of eternal blessings in the Kingdom of Heaven". Glory to all our deceased who perished to today, martyrs and new martyrs, and may the Lord help us endure on His path regardless of all difficulties, said the head of the Serbian Orthodox Church.

Patriarch Pavle served the memorial service at Gazimestan hill near Pristina and liturgy in Gracanica together with Bishop Artemije (Radosavljevic) of Raska and Prizren, Bishop Atanasije (Jevtic) of Zahumlje and Herzegovina (retired), Bishop Teodosije (Sibalic) of Lipljan, and the priests and monks of the Dioceses of Raska and Prizren, Zahumlje and Herzegovina and Zica. In his sermon during the liturgy at Gracanica Monastery, Bishop Artemije called on the Kosovo Serbs to remain in their homes, "to stay, holding on tightly to their holy shrines, the graves of their ancestors and the holy land of Kosovo and Metohija for without Kosovo, there is no Orthodoxy for the Serbs and no Serbian state," he emphasized.

Because of "the evangelical virtues according to which he lived and his readiness to give his life and spill his blood for eternal values", Holy Prince Lazar still remains the leader of the Serbian people, most of all those who have managed to survive in Kosovo and Metohija for more than five years under abnormal conditions, more difficult than during the

- У нашим невољама сву помоћ очекујем од Бога, наших славних светих предака и осталих многобројних мученика и новомученика српских чији спомен данас вршимо заједно са успоменом на светог кнеза Лазара. Нека нам они молитвама и примером својим помогну да истрајемо на нашем тешком крстоносном али зато христоносном и спасоносном путу да бисмо живели достојно јеванђеља Христовог овде на земљи и постали доследни наследници царства небеског - рекао је, између осталог, владика Артемије у беседи поводом јучерашњег великог православног и српског националног празника.

Богослужењима у Грачаници и на Газиместану поред верника јуче су присуствовали и Милан Радуловић, министар вера у Влади Србије, политички лидери косовских Срба и представници Репбличког министарства културе. Помен на Газиместану обезбеђивале су јаке снаге КФОР-а.

Turkish occupation, Bishop Artemije emphasized.

"In our times of trouble, I expect every help from God, from our glorious holy ancestors and other numerous Serbian Christian martyrs and new martyrs whom we remember today together with Holy Prince Lazar. May they help us with their prayers and example to endure on our cross-bearing but also Christ-bearing and salvation-bearing path that we may live in accordance with the Gospel of Christ here on earth, and become worthy heirs of the Kingdom of Heaven," said Bishop Artemije in commemoration of the great Orthodox Christian and Serbian national holiday.

Services in Gracanica and Gazimestan were attended by the faithful as well as by Milan Radulovic, minister for religions in the Serbian Government, Kosovo Serb political leaders and representatives of the Serbian ministry of culture. The memorial service in Gazimestan was secured by strong KFOR forces.

Са парастоса на Газиместану

Memorial service at Gazimestan- Bishop Artemije, Patriarch Pavle and Bishop Teodosije

У КОСОВСКОЈ МИТРОВИЦИ ОБЕЛЕЖЕН ВИДОВДАН ДАН УНИВЕРЗИТЕТА

КОСОВСКА МИТРОВИЦА, 28.јуна 2004. (Бета) - На темељима храма Светог Димитрија у северној Косовској Митровици, чија је градња у току, свештеници су служили свету архијерејску литургију и опело свим Србима који су страдали од Косовског боја до данас.

На Приштинском универзитету измештеном у Косовску Мотровицу данас је први пут, после пет година, обележен Дан Универзитета Видовдан.

У присуству великог броја гостију са свих Универзитета у Србији, представника привредног и политичког живота, верских заједница, одржана је свечана академија на којој је ректор Приштинског универзитета Радивоје Паповић подсетио на сва страдања српског народа у протеклих шест векова.

Паповић је истако да је Косово данас "притиснуто и чизмом и мржњом".

"Између овог и прошлог Видовдана, за два мартовска дана, нестало је 40 наших светиња, опело је једина песма коју на Косову слушамо и која не престаје", рекао је он и запитао Европу зашто ћути док недужни народ нестаје.

Паповић је рекао да је радити на том Универзитету привилегија јер се на њему воли, учи и брани.

"Нема таквог Универзитета не коме се једнако бране и земља и знање, где студенти стижу да буду најбољи иако деле судбину изабелих и прогнаних и уче под опсадом", река је Паповић.

Студентима завршних година који имају најбољи просек оцена, додељене су дипломе најбољи студент, док су заслужни професори добили посебна видовданска признања.

Студенти факултета музичких уметности извели су пригодан културни програм.

ST VITUS DAY, UNIVERSITY DAY CELEBRATED IN KOSOVSKA MITROVICA

KOSOVSKA MITROVICA, June 28, 2004 (Beta) - Orthodox priests served Holy Liturgy and a memorial service to all fallen Serbs from the Battle of Kosovo to today on the foundation of the church of St. Dimitrije in northern Kosovska Mitrovica, whose construction is in progress.

The University of Pristina temporarily displaced to Kosovska Mitrovica celebrated its patron saint's day (University Day) on Vidovdan (St. Vitus Day) for the first time in five years.

A formal academy was held in the presence of a large number of guests representing all Universities in Serbia, representatives of economic and political domains and religious communities where the rector of the University of Pristina, Radivoje Papovic, reminded everyone of the difficult history of the Serbian people during the last six hundred years.

Papovic emphasized that Kosovo today is "oppressed by both the boot and by hatred".

"Since the last St. Vitus Day in just two days in March, 40 of our holy shrines disappeared. The requiem is the only song we hear in Kosovo and it is unending," he said. He also asked Europe why it remained silent as innocent people disappeared.

Papovic said that working at the University is a privilege because it involved love, learning and defense.

"There is no other University where knowledge and the state are equally defended, where students manage to excel despite the fact they share the fate of the displaced and expelled, and they study under siege," said Papovic.

Final year students with the highest academic achievement received special certificates while deserving professors received special St. Vitus Day recognitions.

Students of the Faculty of Music Arts conducted a cultural program suitable to the occasion.

ВИДОВДАНСКО ПЕСНИЧКО ПРИЧЕШЋЕ

ГРАЧАНИЦА, 27. јуна 2004. (Бета) - Сечењем колача и читањем стихова, у манастиру Грачаница вечерас је одржна манифестација Видовданско песничко причешће.

Манифестацији је присуствовао српски патријарх Павле, који је пре тога у манастиру одржао бдење.

Славски колач у част домаћина пресекао је викарни епископ липљански Теодосије са свештенством рашко-призренске епархије.

Након читања стихова, углавном посвећених страдању Срба од косовске битке са Турцима 1389. године, песницима су уручене овогодишње награде.

Жири је награду "Златни крст кнеза Лазара" доделио песнику из Београда Данилу Николићу.

Награду "Перо деспота Стефана Лазаревића" добио је Бранимир Бојић из Новог Сада, а "Кондир косовске девојке" Љубица Милетић из Београда.

"Грачаничка повеља" припала је косовском ствараоцу Драгомиру Костићу из Преоца.

Манифестацији у Грачаници вечерас је поред око хиљаду Срба присуствовао и министар вера у Влади Србије Милан Радуловић. Јаке снаге Кфора вечерас обезбеђују Грачаницу и околину.

Владика Артемије
Bishop Artemije

615. ВИДОВДАН ОД КОСОВСКЕ БИТКЕ И ПЕТИ У РОПСТВУ

ГРАЧАНИЦА, 27. јуна 2004. (Бета) - Владика рашко-призренски Артемије изјавио је данас у Грачаници, поводом прославе годишњице Косовске битке, да "Срби прослављају 615. Видовдан историјски и пети у новом ропству".

"Тешки услови, јака воља и нада одржали су нас петсто година под турским и пет година у новом ропству", рекао је владика на свечаној Видовданској седници и изразио наду да ће "Срби следећи Видовдан дочекати у бољој слободи".

Локални координатор у приштинској општини Марко Тодоровић рекао је да Срби, иако распети између жеље за опстанком и намере албанских екстремиста да их протерају са огњишта, не престају да прослављају своје хришћанске празнике, јер из њих црпе нову снагу.

ST VITUS DAY POETRY EVENT HELD IN GRACANICA

GRACANICA, June 27, 2004 (Beta) - The St Vitus Day poetry event was celebrated this evening with the cutting of the festal cake and a poetry reading.

Serbian Patriarch Pavle also attended the event after holding vigil services in the monastery.

The festal (slava) cake in honor of the host was cut by Bishop Teodosije of Lipljan together with the priests of the Diocese of Raska and Prizren.

After the poetry reading, primarily dedicated to the suffering of the Serbs since the Battle of Kosovo against the Turks in 1389, this year's top prizes were awarded to the poets.

The jury awarded the "Golden Cross of Prince Lazar" award to Belgrade poet Danilo Nikolic.

The "Pen of Prince Stefan Lazarevic" went to Branimir Bojic of Novi Sad, and "The Cup of the Kosovo Maiden" to Ljubica Miletic of Belgrade.

The "Gracanica Charter" was awarded to Kosovo artist Dragomir Kostic from Preoce.

The Gracanica poetry event was attended by approximately one thousand Serbs, as well as by Milan Radulovic, the minister for religions in the Serbian Government. Strong KFOR forces continue to protect Gracanica and its surroundings.

On Monday morning Patriarch Pavle will serve the St Vitus Day liturgy in the morning in Gracanica Monastery and a memorial service for fallen Serb heroes in Gazimestan.

Few hundreds of Serbs gathered at Gazimestan hill under strong KFOR escort to participate in the traditional memorial service to the Kosovo battle knights. Photo Darko Dozet (Tanjug) (click to enlarge)

Владика Теодосије сече славски колач
Bishop Teodosije cuts slava cake

Косовска битка

The Kosovo Battle

The Kosovo Battle was a turning point in the medieval history of Europe. It was not only a battle fought between a Christian alliance led by the Serbian Prince and the army of Sultan Murad but also an event which has marked the centuries of subsequent history of this part of the Balkans.

Kosovo has remained an area of conflict between two civilizations, two religions and mentalities.

615TH ANNIVERSARY OF THE BATTLE OF KOSOVO AND 5TH ANNIVERSARY UNDER OCCUPATION

GRACANICA, June 27, 2004 (Beta) - Commenting on the celebration of the anniversary of the Battle of Kosovo, Bishop Artemije of Raska and Prizren said in Gracanica on Sunday that "the Serbs are celebrating the 615th anniversary of the historic St Vitus Day and the fifth anniversary under the new occupation".

"Difficult conditions, a strong will and hope have sustained us during five hundred years under Turkish occupation and five years under the new occupation," said the Bishop. He expressed the hope that "Serbs would welcome the next St Vitus Day in greater freedom".

Local coordinator in the Pristina municipality Marko Todorovic said that the Serbs, despite being crucified between the desire to survive and the intent of the Albanian extremists to chase them from their centuries-old homes, continue to celebrate their Christian holidays for they provide them with new strength.

ПОВОДОМ КРАЂЕ МОШТИЈУ ИЗ ПРАВОСЛАВНИХ ЦРКАВА НА КОСОВУ И МЕТОХИЈИ

ЕРП КИМ Инфо-служба
Грачаница, 14. јуни 2004.

Будући да су неки представници јавних гласила у Србији данас контактирали француски КФОР поводом саопштења ЕРП КИМ о крађи моштију од стране француског војног капелана Кристијана Венара (Christian Venard) и да им је представник француског КФОР-а саопштио да су свете мошти наводно већ враћене у манастир Девич, Епархија рашко-призренска жели да прецизира да до недеље 6. јуна мошти засигурно нису биле враћене у Девич јер је представник Епархије монах Језекиљ Стакић контактирао игуманију Анастасију, која је потврдила да мошти нису биле враћене. У међувремену игуманија Анастасија није обавестила Епархију о повратку украдене кутијице са светињама.

Епархија је мишљења да је готово извесно да ће мошти бити враћене, посебно након што је цела прича изашла у јавност, али је посебно важно имати у виду да су мошти узете непосредно након мартовског погрома и да су враћене, односно тек треба да буду враћене:

1. тек на интервенцију представника СПЦ који су случајно из међународних извора сазнали за крађу капелана Венара, и
2. након више од два месеца неовлашћеног задржавања имовине СПЦ код непознатих лица и због сасвим непознатих разлога

Имајући у виду ове две чињенице сасвим је неоспорно да је реч о отвореној крађи светиња (светотатству) за коју одговорни морају да одговарају. Такође француски КФОР или Француски војни ординаријат имају дужност да саопште све чињенице по чијем су налогу мошти узимане из цркава друге вероисповести и где су до сада неовлашћено и без знања Православне Цркве држане. Понављамо, да је Венар имао добру намеру, кутијице са светињама би одмах биле предане Православној Цркви, што није учињено. Покушај прикривања истине, враћањем украдених ствари (након више од два месеца) и без објашњења зашто је и како Венар узимао светиње из православних Цркава представља отворено саучествовање у крађи која нимало не приличи француској војсци и КФОР-у.

Наравно, Епархији рашко-призренској је стало да се украдене светиње што пре врате али и да се разоткрије цела истина, јер постоји сасвим основана сумња да је Венар обилазио и неке друге храмове са истим циљем, што Епархија због ограничености кретања по КИМ није у могућности да провери. Такође, имајући у виду овај инцидент у Епархији се сасвим разумљиво јављају сумње да ли су и друга међународна лица било из КФОР-а или УНМИК-а учествовала у сличним крађама, будући да у запаљеним црквама нису пронађени трагови бројних драгоцености. Пре две године један немачки војник КФОР-а је осуђен у Немачкој због крађе вредног диптиха из православне цркве у Призрену. ЕРП КиМ је до сада више пута обавештавала јавност о крађи светиња из православних цркава на Косову и Метохији.

Француска канцеларија у Приштини о целом случају је обавештена пре скоро месец дана и до данас, тачније до прекјуче мошти у Девич нису биле враћене. Будући да мирним посредовањем како би се избегао скандал није ништа постигнуто, Епархија је била принуђена да вести о нечувеном понашању римокатоличког војног капелана француске војске изнесе у јавност. Сви детаљи који се тичу саопштења су проверени и фотографирани крађе моштију и информације везане за изјаву Венара да мошти узима како би их наводно "предао бискупу у Призрен" потврђене су Епархији од поузданих међународних извора који су непосредно упућени у делатности капелана Венара, али који за сада желе да остану анонимни. Лица која су ЕРП КиМ саопштила чињенице везане за Венарову делатност и сама су посумњала да је реч о неовлашћеном узимању православних светиња и да Православна Црква мора о томе да буде обавештена.

Епископ рашко-призренски Артемије изразио је своје згражавање због овог нечувеног и крађе недолучног чина француског капелана и затражио је да се све чињенице везане за крађу светиња разоткрију и објаве у јавности.

Епархија напомиње да су обе светиње, манастир Девич и црква Св. Саве у Митровици уништене 17 и 18. марта захваљујући потпуној неспремности француског команданта бригаде КФОР-а да заштити ове цркве од албанског насиља. Према подацима које Епархија поседује и обилној фото-документацији војници ове бригаде КФОР-а нису пружили ни најмањи отпор у Митровици, пред црквом Св. Саве, док су из Девича срамно побегли хеликоптерима повевши са собом старе монахиње и оставивши чак сопствену војну опрему, коју су касније Албанци покрали заједно са осталим вредностима из манастира. О срамном и кукавичком понашању француског и немачког КФОР-а постоји доста сведочења и у међународној и домаћој штампи па о томе сматрамо да нема потребе више да се говори.

КУТИЈА СА МОШТИМА КОНАЧНО ВРАЋЕНА У МАНАСТИР ДЕВИЧ

ЕРП КИМ Инфо-служба
Грачаница, 14. јуни 2004.

Игуманија манастира Девич потврдила је у недељу 13. јуна информативној служби ЕРП КИМ да је француски КФОР коначно вратио кутију са моштинама која се налазила запећена у часној трпези у олтару запаљене цркве и коју је без знања и сагласности СПЦ однео француски војни капелан Кристијан Венар (Christian Venard) након мартовског погрома.

Епархија напомиње да свођење проблема на то да ли су мошти враћене неколико дана пре или касније, али у сваком случају након захтева Цркве, и занемаривање чињенице да је реч о неовлашћеном узимању туђих драгоцености представља у основи покушај прикривања истине и оправдавања крађе која недвосмислено мора бити осуђена и кажњена.

Француски војни капелан Кристијан Венар и украдене мошти Св. Јоаникија Девичког

